

Francesc Camps es va reunir la setmana passada, per segona vegada, amb el president espanyol, José Luis Rodríguez Zapatero. A la cartera duia un munt d'exigències, "victimisme", a parer dels socialistes. Jaume Matas, tot i que menys, també ha estat dur en el primer any de Govern del PSOE.

La Ciutat de les Arts i les Ciències és, per a molts ciutadans, la demostració fefaent que el País Valencià va avant. Un projecte esbossat en època de Joan Lerma, però que té el PP com a únic beneficiari. A més, a ningú no li sembla importar la triplicació dels costos sobre el pressupost inicial: al capdavall, això només representa una petita porció de l'infinít dèficit que acumulen les arque valencianes. Ben mirat, a pocs els deu neguitejar que la Generalitat Valenciana estiga atenallada pel deute.

El cas és que tenim Ciutat de les Arts i les Ciències, i això és el que compta. Al carrer hi ha un sentiment prou estès que en els deu anys que el PP porta al Govern valencià s'ha fet molt més que mai abans a la història. Si, a més, els governants actuals poden fer servir l'arma de l'aigua de l'Ebre negada, "l'imperialisme català", una Copa de l'Amèrica que s'espera a l'estil *Bienvenido, Mister Marshall*, etc., el brou de cultiu és immillorable perquè brolle el "victimisme" –així ho qualifiquen en el PSPV-PSOE– respecte al Govern espanyol, al qual fa un any cap membre del PP no haguera gosat fer cap retret, monolític com és el partit d'Aznar. Segons va afirmar el conseller de Cultura valencià, Alejandro Font de Mora,

Amb la sabata a la mà



quan Zapatero complia cinc setmanes presidint el seu gabinet, "[el Govern espanyol] continua els camins dels governs socialistes espanyols de deixar la Comunitat Valenciana en el calaix de l'oblit". La mateixa línia que va seguir Camps en declarar, amb motiu de la darrera visita de Zapatero a València

–on va celebrar el seu primer any de mandat–: "no tenim res a celebrar, sinó al contrari, ens hem vist perjudicats".

A les Illes Balears, el Govern de Jaume Matas se cenneix a atacar, defuig el victimisme. Es limita a exigir en nom d'uns principis –que ell decideix– les quantitats que vol per fer les obres que

"PENAL, TARGETA ROJA I EXPULSIÓ"

La derogació del transvasament de l'Ebre és l'eix sobre el qual gira bona part de la política del Govern valencià, si no tota. Alguns analistes asseguren que el discurs proaigua de l'Ebre s'esgotarà per inanició, però, lluny d'això, cada dia genera alguna declaració al respecte. "Volent aturar el transvasament, això és una entrada amb els tacs i no ho consentirem", va dir, fent servir el símil futbolístic. Quan l'entrada es va produir, quan li van furar la pilota, Camps va qualificar-ho com a "irresponsabilitat de primera magnitud". Des d'aleshores es plany com un nòvio a qui li han furat la nòvia, i no ho pot pair: "Hi haurà transvasament després del partit Zapatero."



"ÉS UNA QÜESTIÓ INNEGOCIABLE"

Camps no ha tingut escrúpols a l'hora de ressuscitar els sectors secessionistes del País Valencià. Ans al contrari, ho ha fet a bastament. Fins al punt de no acceptar el dictamen sobre l'idioma propi que va emetre l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, un ens creat en època d'Eduardo Zaplana i que ha avalat la unitat lingüística. "Felip V ens va llevar els Furs, els usos i els costums, i el Govern socialista ens vol llevar ara l'aigua, la llengua i altres coses", ha dit el president valencià. "No permetré que el valencià siga moneda de canvi amb els independentistes catalans", ha reblat. D'euroregions, primer volia amb les Illes i Madrid, i ara ja accepta l'arc mediterrani... d'Andalusia a Catalunya.



Canal 9, una arma legal

Fa deu mesos, Francesc Camps va desfer-se de Genoveva Reig, la dama de ferro que controlava –des de l'era d'Eduardo Zaplana– Canal 9, i va nomenar Pedro García. Amb el canvi, ha aconseguit eixir més minuts als espais informatius que no l'exministre, cosa que no passava abans. Zaplana, ja sense càrrec públic, era encara reverenciada pel “seu” canal autonòmic.

Ara bé, una persona que únicament s'informe a través de Canal 9 no sabrà que hi ha les expressions “campistes” i “zaplanistes”, no les haurà sentides mai, i és que a la televisió pública res no es comenta de la batalla que fa vora dos anys es manté en el si del PP valencià.



Per contra, qui només s'informe a Canal 9 haurà notat que el Govern espanyol ha passat de ser un amic íntim a un enemic detestable. El Govern valencià és Déu; l'espanyol, el diable. L'esperit d'Alfredo Urdaci, exdirector d'informatius de Televisió Espanyola, plana sobre el centre de Burjassot.

Els redactors desafectes al règim estan arraconats a feines subsidiàries. Els continguts dels informatius es nodreixen, sobretot, de successos, esports, fenòmens meteorològics i festes. D'actualitat internacional, dos o tres minuts, i quant a política casolana, si apareix algun opositor, sempre rep la contrarèplica d'un o dos membres de l'executiu.

li convenen, i Madrid habitualment ha d'anar a la contra. La resta ho fa la comunicació i la propaganda.

Així, si algun ministeri no accepta les demandes, el “culpable” i “agressor” és Madrid, i com que el PSIB-PSOE queda travat, els socialistes indígenes apareixen com una mena de “quintacolumnistes” que treballen contra els interes-

sos de les Illes. Una tàctica que fins ara li ha eixit com pretenia.

Tot seguit detallem algunes demandes que dia rere dia formulen ambdós executius, cadascú a la seua manera. En són només les més destacades; en el cas valencià no s'inclouen ni el finançament sanitari, ni la defensa dels fons de cohesió –el País Valencià encara és

Objectiu 1–, ni la llei de publicitat, ni tampoc les ajudes als sectors tradicionals, que pateixen una crisi galopant.

Aquest és, doncs, un abreujat resum del primer any d'oposició al Govern espanyol.

Víctor Maceda

Amb informacions de Miquel Payeras

“UN ENGANY I UNA ESTAFA ALS CIUTADANS”

“Espanya no es pot fer a base de privilegis”, ha advertit Camps –i també el líder socialista valencià, Joan Ignasi Pla– sobre les reformes estatutàries. Quan les negociacions sobre la reforma del text valencià semblen en la recta final, però estancades, Camps pensa que tot és culpa dels socialistes, que volen un text massa ambiciós. Ha tornat a sentir-se la paraula “discriminació”, per culpa dels interessos “coincidents entre el PSPV-PSOE, el PSC i ERC, una mostra més de debilitat i sotmetiment a altres formacions de regions veïnes”.



“UNA PROFUNDA DESLLEIALTAT”

“Ha parlat del Fòrum de Barcelona, de l'Expo de Saragossa i de les Olimpíades de Madrid, però no de la Copa de l'Amèrica, perquè aquest esdeveniment no té per a ell la mateixa importància dels anteriors”, va recriminar Camps en escoltar el discurs d'investidura de Zapatero. El Govern estatal, però, ja ha anunciat que aportarà 1.000 milions d'euros; l'Ajuntament de València, 50; i de la Generalitat, no se'n sap res. A més, demana l'AVE València-Madrid per al 2007, cosa que no va fer amb Aznar.



“ELS VOLS DE LA VERGONYA”

El govern Camps va triar aquesta expressió per a referir-se al trasllat d'immigrants de les Illes Canàries al País Valencià. El PP s'ha arribat a queixar que l'executiu espanyol envia els subsaharians que no pot repatriar només cap a comunitats autònomes governades pels populars. Amb aquesta excusa, demana diners a l'estat per poder-los prestar atenció. Les dades demostren, però, que durant l'època de José María Aznar aquests vols –sobretot a València i Alacant– no sols ja existien, sinó que, a més, eren més nombrosos.



“INSOLIDARI, FEBLE I SECTARI”

El suport d'ERC a l'executiu de Zapatero descol·loca Camps. “Necessitem polítics gegants, com José María Aznar”, ha dit; “per no conèixer, ni coneixen el nom estatutari” del País Valencià, va criticar el seu conseller de Cultura. “És fonamental que Zapatero entenga que Espanya és un país descentralitzat; té una borratxera de poder com cap governant espanyol no ha tingut mai, cada matí es desperta amb una nova improvisació”, opina el president valencià.

